

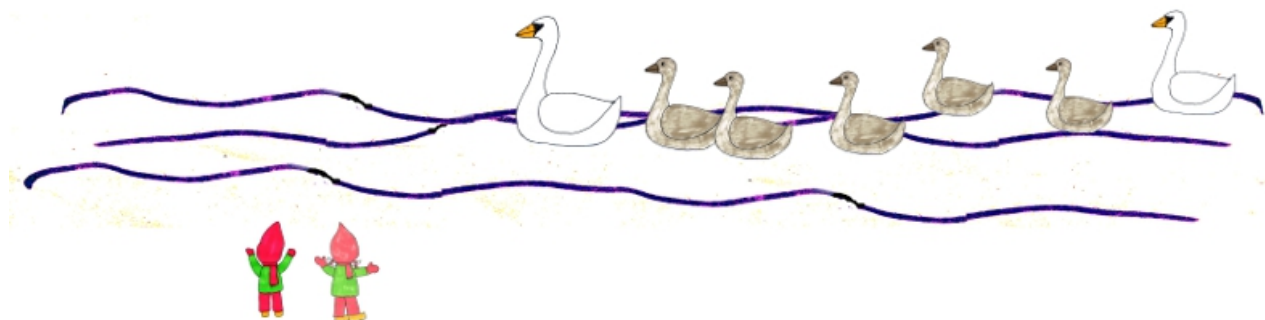
19. december.

Næste dag fortsætter troldene nordpå. Og Seks begynder at forstå, hvorfor skoven kaldes Troldeskoven, for træerne bliver mere og mere mærkelige. De har alle mulige forvredne former, og nogle af dem ligner faktisk store trolde. Seks synes at de er lidt uhyggelige, men alle troldene er i højt humør, og snakker meget om, hvor dejligt det er at være hjemme igen. Troldungerne kravler rundt i træerne og råber og hujer. Og de gamle trolde begynder at fortælle endeløse historier fra deres ungdom, og de snakker om alle de mægtige fester, de plejer at holde. Men Seks er ikke rigtig i humør. Han bryder sig ikke om skoven, og han er stadig lidt ængstelig ved at skulle møde troldehøvdingen.

Hen under aften kommer de til en stor åbning mellem træerne. I midten af den ligger en meget stor høj, og rundt om den er der en masse mindre høje. "Så er vi her" råber Troldefar så det runger mellem træerne. "Find jeres huler folkens". Og ud af nogle af hulerne kommer en masse trolde strømmende, som råber og hilser og ser meget glade ud. Og Troldefrede og Trolde-trille styrter hen til en af højene og råber: "Her er vores hule. Far og mor, her er vores hule". Og de andre trolde finder også deres huler, og der er en råben og larmen, så Seks til sidst er helt forstyrret i hovedet. Men lidt efter ser han, at Troldefar trækker hjorten ind i en lille hule ved siden af den, de skal bo i, og han lister ind til den. "De larmer meget de trolde" siger han. "Ja" siger hjorten. "Jeg bryder mig ikke særlig meget om Troldeskoven". "Det gør jeg heller ikke", siger Seks.

I mellemtiden er Fire og Fem nået ned til bredden af den store sø. Og nu er det dem, der står og kigger over på den anden bred og spekulerer på, hvordan de skal komme over.

"Der er godt nok langt" siger Fem, "tror du at vi skal prøve at komme uden om?" "Det vil tage meget lang tid" siger Fire, så når vi i hvert fald ikke at finde Seks inden jul". "Næh" siger Fem lidt bekymret, "og jeg tror at Nissemor vil blive meget ked af det, hvis ingen af os er hjemme til jul". Og han bliver lidt fjern i blikket.

"Nå" fortsætter Fire, "vi må hellere finde ud af, hvordan vi kommer over". De sidder lidt og kigger ud over søen. Så ser de pludselig en stor flok svaner, der kommer sejlene ud fra sivene i kanten af søen. Da de kommer nærmere kan nisserne se, at det er stor hvid voksen svane, der svømmer forrest, efter den kommer fem lysebrune unger, og bagest kommer igen en voksen svane. Da de kommer nærmere, kan de tydeligt høre den forreste svane: "Kom så unger, hold rækken. Og så bruger vi benene, en, to, tre, fire, en, to, tre, fire. Fint unger. Ret ryggen svaj lidt med halsen, og så fremad, en, to, tre, fire". Og ungerne svømmer fint i takt uden at se hverken til højre eller venstre. "Måske kan svanerne hjælpe os" siger Fire, "vi kan da spørge, hvis de holder en pause eller sådan noget". Men svanerne svømmer videre, frem og tilbage, lige indtil Svanemor råber: "Spisetid". "Nu" hvisker Fire, "vi kan nok snakke med dem, mens de spiser". Men lige med et forsvinder alle svanernes hoveder og halse ned under vandet og kroppene ligger og vugger på vandet.

”Hvad hulen sker der?” siger Fem bestyrtet, ”hvor er deres hoveder henne? .-- er de – tror du de er døde?” Men i det samme stikker en af ungerne hovedet op over vandet med en dusk grønt i næbbet. ”Næh” siger Fire ”jeg tror de spiser nede på bunden. Men vi må vist vente med at snakke med dem, til de er færdige”. ”Se mig” siger Fem og bøjer sig ned og stikker hovedet helt ned under vandet med nissehue og det hele. Og så kommer han hostende og spruttende op med græs og sand i munden. ”Se mig, jeg er en svane”. ”Du er en tumpe” siger Fire, ”en våd tumpe”, tilføjer hun, men hun kan alligevel ikke lade være med at grine.

Lidt efter er svanerne åbenbart færdige med at spise, og svanefar råber: ”Så er der frisvømning børn”, og svanemor tilføjer: ”Vær nu forsigtige lille børn, ikke for langt væk, husk I må aldrig svømme længere ud end til midten af søen”.

Ungerne padler glade rundt og øver sig i at dykke og sprøjter vand på hinanden under høje hvin. Svanefar ser stolt ud, mens han svømmer rundt imellem dem, men svanemor sidder og kigger lidt nervøst og Fire kan høre at hun hele tiden tæller: ”En to tre fire fem, en to tre fire – hvor er den femte nu henne”.

”De ser ud til at have travlt” siger Fem, ”det bliver vist svært at komme til at snakke med dem”.

Men lidt efter går alle svanerne op på land og lægger sig til rette, som om de har tænkt sig at lægge sig til at sove.

”Nu” siger Fire, og så går de hen til svanerne, som er meget store, når man kommer tæt på.

”Øh undskyld svaner”, siger Fire ”vi er to nisser, som er på vej nordpå, og vi skal over denne her sø, og vi tænkte at I måske kunne hjælpe os over”. ”I er jo så gode til at svømme” tilføjer Fem, som ved, at det aldrig skader med lidt høflighed.

”Hvad?” siger svanefar. ”Hvad taler I om ?” ”Over på den anden side” siger svanemor – ”det kan der ikke være tale om. Vi svømmer aldrig over på den anden side. Vi bryder os ikke om det sted. Og børnene må under ingen omstændigheder svømme længere ud end til midten”.

”Jeg kan da godt svømme helt over, mor” siger en af ungerne, som har siddet og lyttet, ”og jeg kan da sagtens have de to små fyre med”. ”Vi er ikke fyre, vi er nisser” forklarer Fem, men Svanemor siger i det samme, at det kan der overhovedet ikke være tale om. ”Du skal øve dig meget mere, inden du kan få lov til at svømme sådan en lang tur. Ikke længere end til midten, og så er den ikke længere. Og nu skal vi sove”, tilføjer hun.

”Øv” siger svaneungen og ”Øv” siger Fire og Fem, da de går derfra. ”Hvad skal vi nu gøre?”. ”Jeg tror vi skal gøre ligesom svanerne” siger Fem ”lægge os til at sove. Og så finder vi nok på noget i morgen”.